

ע"פ 5944/09/21 - יוסף אלגמל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 5944-09-21 אלגמל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: תיק עזר

בפני כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד
כבוד השופט בורנשטיין
כבוד השופטת גרינברג
המערער יוסף אלגמל
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום ברמלה (כבוד השופט ה.אבו-שחאדה) בת.פ. 57609-12-16 במסגרתו, הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק. על המערער הושטו 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת אלימות, ₪ 20,000 פיצוי למתלוננת וקנס בסך ₪ 7,000 (רכיבי הפיצוי והקנס הופקדו).

על פי הכרעת הדין, ד"ר רולא דג'אני (להלן: המתלוננת) עבדה כרופאה בסניף קופת חולים "לאומית" ברחוב רחבת השוק 25 בלוד (להלן: הסניף).

ביום 20.12.16, בסמוך לשעה 11:30, הגיע הנאשם לסניף, נכנס לחדר בו שהתה המתלוננת וביקש לקבל הפניה למיון. הנאשם התבקש להמתין מחוץ לחדר עד שהמתלוננת תסיים טיפול עם מטופלת שהייתה עמה בחדר.

מיד לאחר מכן, יצא הנאשם מהחדר והחל לאיים בשפה הערבית שישרוף את המתלוננת ושישרוף את רכבה. בהמשך, יצאה המתלוננת מהחדר שבו שהתה ונכנסה לאחד החדרים האחרים שבסניף וביקשה מהנאשם להיכנס אחריה.

הנאשם חזר על בקשתו לקבלת הפניה למיון והחל לגדף את המתלוננת בשפה הערבית תוך שהוא מאיים עליה באומרו לה "אני אשרוף אותך ואשרוף את הרכב שלך". או אז, הרים הנאשם כיסא שהיה בחדר לכיוונה של המתלוננת ופגע באמצעותו בידה השמאלית. מיד לאחר מכן, הנאשם יצא מהחדר.

זהו המקום לציין, כי הערעור הוגש מלכתחילה כנגד הרשעת המערער וחומרת העונש שנגזר עליו, בדיון שהתקיים ביום 30.1.22 (לפני הרכב השופטים כב' השופט בורנשטיין, כב' השופט קרשן וכב' השופטת טויסטר-ישראל), לאחר

שנשמעו טיעוני הצדדים, קיבל ב"כ המערער את המלצת בית המשפט, לפיה ידחה הערעור על הכרעת הדין והמערער יופנה לתסקיר שירות מבחן.

תמצית נימוקי הערעור על גזר הדין:

1. שגה בימ"ש קמא משסירב לשלוח את המערער לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעונש, שכן למן האירוע ועד לשמיעת הטיעונים לעונש חלפו חמש שנים שעה שהמבקש היה נתון בפיקוח מעצר וטופל על ידי שירות המבחן. המערער עצמו ביקש להאריך את תקופת הפיקוח.
2. בימ"ש קמא קבע כי לא התרשם שקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום אלא שהמערער עבר הליך שיקום משמעותי המצדיק סטייה.
3. קביעת המתחם שגויה שכן בימ"ש קמא נסמך על פסיקה במקרים חמורים מהמקרה דנן .
4. בימ"ש קמא שגה עת לא נתן משקל לחלוף הזמן כשהעבירות בתיק בוצעו חמש שנים קודם לכן.
5. שגה בימ"ש קמא במיקומו של הנאשם בתוך המתחם שקבע.

תמצית תשובת המדינה:

1. כתב האישום הוגש בסמוך לאירוע והמערער בחר לנהל משפטו עד תום, לרבות בקשות דחיה רבות שנתבקשו על ידו.
2. אין טעם בשליחתו של המערער לשירות המבחן שעה שביצע את העבירות תוך כדי ביצוע עבודות שירות בתיק אחר, ואין מקום לבחון ההליכים השיקומיים עת אלה הובאו בפני בית המשפט במסגרת הראיות לעונש.
3. בקביעת מתחם הענישה נסמך בימ"ש קמא על ארבעה פרמטרים - הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת וקביעת המתחם ההולם.
4. בימ"ש קמא שם דגש על הצורך בהחמרה בעבירות אלימות כלפי רופאים ולא התייחס לעבירה איומים שהיא לבדה הובילה לענישה מחמירה במקרים דומים.

תסקיר שירות מבחן מיום 22.6.22 - בן 27, מתגורר עם אמו בדירה שכורה בלוד, עובד כ-4 שנים כמאבטח ואחראי על צוות עובדים. ממכתב המלצה של מעסיקו, עולה שהמערער עובד חכם, בעל מוטיבציה, מנהל פרויקטים מורכבים, ישר, אמין וחרוץ. מאורס לבת זוגו, סטודנטית לרפואה.

רקע משפחתי מורכב - הוריו גרושים, אביו ניהל אורח חיים התמכרותי וניתק קשר עם המערער ונפטר ממחלת הסרטן לפני כ-6 שנים. אמו סובלת מבעיות בריאותיות ותפקוד לקוי. מצבם הכלכלי היה רעוע. למד בבית הספר עד כיתה ה', בהמשך למד בבית בסיוע מורה פרטי, בגיל 15 הפסיק לימודיו ונאלץ לעבוד, כיום מכלכל את אמו ודואג למשק הבית.

שולל שימוש בסמים או אלכוהול.

הרשעות קודמות בעבירות רכוש בשנים 2013 ו-2015, בגינן נדון לעבודות שירות לתקופות קצרות. מזה כחמש שנים לא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

בהתייחסותו לביצוע העבירות תיאר ברקע את קשייו הכלכליים וניסיונותיו למצוא עבודה, שלא צלחו. לאחר מעצרו בפעם השנייה תיאר שניתק קשר עם חברה שולית ונעזר בטיפול קבוצתי בו שולב במסגרת שירות מבחן על מנת לנהל אורח חיים נורמטיבי.

בהתייחס לעבירה נושא הערעור, תיאר שהתפרץ לעבר המתלוננת שלאחר שזרקה בפניו את תעודת הזהות שלו. הביע בושה וצער על הפגיעה בה. שילם את הפיצוי במלואו.

מוכר לשירות מבחן מהליכים קודמים, את העבירה הנוכחית ביצע במהלך היותו בצו מבחן ובטיפול. שיתף פעולה בקבוצה הטיפולית בה שולב וההתרשמות הייתה שנתרם ממנה. לאחר שחרורו למעצר בית בתיק מושא הערעור, פנה ביוזמתו לשירות המבחן וביקש לחזור לטיפול הקבוצתי.

מסוכנותו הוערכה כנמוכה.

שירות המבחן המליץ להימנע מעונש של מאסר בפועל שעלול לקטוע באופן ישיר את ההליך שיקומי ולגרום לרגרסיה, והמליץ לבחון עבודות שירות ברף המקסימלי, בצד צו מבחן שיישא אופי פיקוחי, וטיפול בשירות מבחן - שיחות עם קצינת מבחן אחת לשבועיים והשתתפות בסדנה קבוצתית.

דין והכרעה:

ברי הוא כי פגיעה ברופא שתפקידו הצלת חיי אדם הוא דבר שאין להשלים עמו שכן פגיעה ברופא הממלא תפקידו הוא מעשה הפוגע לא רק ברופא המותקף אלא בשלומם של החולים והנפגעים.

יחד עם זאת, הלכה היא כי יש לבחון כל מעשה לגופו בנסיבותיו.

מתחם הענישה- בית משפט קבע מתחם ענישה הנע בין 16 ל - 36 חודשי מאסר וביסס את קביעתו על פסקי הדין הבאים:

ע"פ 7220/19 זגורי נ' **מדינת ישראל** בו נדונו ערעור המערער על חומרת עונשו וערעור המדינה על קולת העונש.

על פי עובדות המקרה, ביום 9.12.2017 הגיע המערער יחד עם אחיו, אביו וחברו לסניף קופת חולים "מאוחדת" שבביתר עלית, וזאת עקב חתך עמוק ומדמם שנגרם לאחיו. סניף זה של קופת החולים פעל באותה העת במתכונת שבת עבור מטופלי הקופה בלבד, ועבדו בו רופא ואח-המתלוננים.

משהתברר כי אחיו של המערער אינו מבוטח בקופת החולים "מאוחדת", הסביר לו הרופא כי לא יוכל להעניק לו טיפול רפואי אך ציין כי הוא מוכן לחבוש את ידו וכן ייעץ לו לפנות למרפאת ט.ר.ם המצויה בביתר עלית.

בעקבות כך, אחיו של המערער פתח בצעקות ובקללות כלפי הרופא, והאחרון החל לצלמו באמצעות מכשיר הטלפון

עמוד 3

הנייד שלו. למשמע הצעקות, ניגש האח לחדר הרופא, והמערער וחברו אשר המתינו מחוץ לחדר הגיעו אף הם. בהמשך לכך, אחיו של המערער דחף את ידו של הרופא האוחזת במכשיר הטלפון הנייד, והחל יחד עם חברו של המערער לקלל את הרופא תוך התייחסות למוצאו הערבי. לאחר מכן, המערער הסיט את מכשיר הטלפון הנייד של הרופא על-מנת למנוע ממנו לצלם, הנאשמים החלו לדחוף אותו ולהכותו בידיהם, ואחיו של המערער בעט בו ברגליו. הרופא והאח ניסו להתגונן מפני המתקפה, ובמקביל, אביו ואחיו של המערער הניפו כיסאות לעבר הרופא, אשר אחד מהם פגע בחוזקה בידו הימנית. האח הרים כיסא אף הוא על-מנת לנסות להדוף את התקיפה, ובשלב מסוים הצליח הרופא להיכנס לחדר סמוך ולנעול את הדלת. המערער, יחד עם אביו וחברו, המשיכו לקלל את הרופא מבעד לדלת הסגורה, לאיים עליו בפגיעה בגופו תוך התייחסות למוצאו הערבי וכל זאת, תוך שהם משליכים כיסאות על הדלת, דופקים עליה ובוועטים בה.

לאחר מכן, נטל המערער ממטבחון המרפאה סכין מריחה בעלת להב של כ-10 ס"מ, ניגש לחדר בו הסתגר הרופא והחל לצעוק ולהלום בחוזקה על הדלת הסגורה. בהמשך לכך, התקרב המערער אל האח, הניף לעברו את הסכין ואיים עליו באמצעותה. האח הצליח להסיט את ידו של המערער, ולבסוף אביו של המערער נטל ממנו את הסכין והשיבה למטבחון המרפאה.

כתוצאה מהאירוע המתואר לעיל, נשברה ידו של הרופא והוא נזקק לניתוח ולהכנסת פלטינה, וכן נגרמה לו שריטה בראשו.

עוד יש לציין כי בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 10 ל - 36 חודשי מאסר, למערער היה עבר פלילי בעבירות אלימות ואיומים והוא לא עבר הליך טיפולי משלל נזקקות טיפולית ושירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 10 חודשי מאסר ובית המשפט העליון החמיר עונשו והעמידו על 18 חודשי מאסר בפועל.

ברי הוא שמדובר במקרה חמור יותר ותוצאות הפגיעה חמורות פי כמה.

ע"פ 6123/05 **חתוכה נ' מדינת ישראל** במסגרתו נדון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב אשר השית על המערערים 24 ו - 20 חודשי מאסר בהתאמה. בית המשפט העליון הקל בעונשם בעיקר בשל נסיבותיהם האישיות והעמידו על 18 חודשי מאסר בפועל.

ואלה העובדות הצריכות לעניין-

אמם של שני הנאשמים, שהינם אחים, היתה מאושפזת בביה"ח "רעות" בתל-אביב. האם אושפזה בביה"ח לאחר שנותחה והוצא גידול מראשה. בנוסף, עברה האם אירוע מוחי. האם שהתה בתקופה הראשונה בביה"ח במחלקה השיקומית. לאחר זמן, משהרופאים הגיעו לכלל מסקנה שמקומה מעתה ואילך הוא במחלקה הסיעודית, וביקשו להעבירה.

בני המשפחה התנגדו בצורה נמרצת להעברת אמם מן המחלקה השיקומית למחלקה הסיעודית.

ביום 8.12.2004 התקיימה פגישה בין הרופאים, ד"ר צאלי וד"ר סלוצקי, בנוכחות העובדת הסוציאלית, עם אפוטרופסה של האם, הנאשם ב.2

נאשם 1 הגיע לפגישה. ברם, עפ"י הוראת ד"ר צאלי, נותר מחוץ לחדר, שכן אין הוא מוכר כאפוטרופוס לאם. נאשם 1 כעס וביטא כעסו בהתפרצויות חוזרות ונשנות לחדר בו התקיימה הפגישה. נאשם 1 איים על הרופאים כי לא יתן להם לגזור את דינה של אמו למוות: "... היא תישאר שיקומית כמה שהיא צריכה".

נאשם 1 נופף באצבעו, מרחק קצרצר מפניה של הרופאה ואיים כי: "ימצא אותה עד סוף חייה". איום דומה איים גם על הרופא.

בשלב מסוים, התפרץ נאשם 1 לחדר בו התקיימה הפגישה, התנפל על הרופא והיכה אותו מכות אגרופים בחזהו ובפניו. נאשם 2 הצטרף אל אחיו והוסיף מכות על ראשו של הרופא.

ד"ר סלוצקי ביקשה למנוע מנאשם 2 לתקוף את הרופא, ולשם כך ניסתה למשוך את נאשם 2 ממנו. בתגובה, היכה נאשם 2 את הרופאה באמצעות מרפקו וגרם לה המטומה כמו זו המתוארת בת.1.

כתוצאה מהמכות שבלע הרופא מידי הנאשמים נפל על הרצפה בחדר. השניים המשיכו לתקוף אותו בבעיטות ובאגרופים.

כתוצאה ממעשה התקיפה נחבל הרופא חבלות חמורות. שבר בעצם הלחי, מתחת לעין ימין, נפיחות ושטפי דם בפנים באזור ארובות העין ובקרקפת, המטומה גדולה בגב שורש יד ימין, חבלה בחזה, פציעות פתוחות ומדממות בפניו ושפתו וסדקים בגב כף יד ימין.

עניין לנו במקרה חמור פי כמה, הן בעוצמת התקיפה והן בתוצאותיה.

ע"פ 3877/12 **אבו גוש נ' מדינת ישראל** בו נדון המערער לשנתיים מאסר בגין עבירה שח סחיטה באיומים מרופא. סבורים אנו כי לא ניתן ללמוד ממקרה זה על מתחם הענישה.

ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל** נדון ערעור על עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וערעור שכנגד. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והטיל על המערער 3 שנות מאסר.

המערער תקף בבית החולים האנגלי בנצרת בחדר המיון את ד"ר אלקיש בעת שהרופא עסק בתפקידו הרפואי כתורן. כתוצאה מן התקיפה איבד הרופא את הכרתו ונגרם לו שטף דם גדול בעין שמאל עם חשש לפגיעה תמידית בראיה, דימום חזק באפו ושטף דם במצח.

ברם, בשונה מהמקרה שבפנינו, המערער שם הורשע בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335 ובתקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות לפי סעיף 381(ב) יחד עם סעיף 382 לחוק הנ"ל, ותוצאות הפגיעה חמורות יותר.

לאור כלל האמור, סבורים אנו כי מתחם הענישה ההולם נסיבותיו של תיק זה צריך לנוע בין 12 חודשי מאסר ל- 24

מיקומו של המערער במתחם הענישה-

המערער עבר הליך שיקומי ממושך ואינטנסיבי, מוכר לשירות מבחן מהליכים קודמים, הוא שיתף פעולה בקבוצה הטיפולית בה שולב וההתרשמות הייתה שנתרם ממנה. לאחר שחרורו למעצר בית בתיק נושא הערעור, פנה ביוזמתו לשירות המבחן וביקש לחזור לטיפול הקבוצתי. מסוכנותו הוערכה כנמוכה.

שירות המבחן המליץ להימנע מעונש של מאסר בפועל שעלול לקטוע באופן ישיר את ההליך שיקומי ולגרום לרגרסיה, והמליץ לבחון עבודות שירות ברף המקסימלי, בצד צו מבחן שיישא אופי פיקוחי, וטיפול בשירות מבחן - שיחות עם קצינת מבחן אחת לשבועיים והשתתפות בסדנה קבוצתית. עוד נתנו דעתנו לזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירות שנעברו בשנת 2016, מאז שינה המערער את דרכיו ולא הסתבך שוב בפלילים.

אלה מצדיקים סטייה ממתחם הענישה מטעמי שיקום.

לאור האמור החלטנו לקבל את הערעור באופן שעונש המאסר יהיה 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. המערער יבצע את עבודות השירות במרכז יום לקשיש בלוד, החל מיום 28.2.2023, בימים א'-ה', בטווח השעות שייקבע ע"י הממונה.

המערער מוזהר בחובת שיתוף פעולה עם הממונה ואם לא יעשה כן, ניתן להמיר את העבודות במאסר ממש.

יתר רכיבי גזר הדין יוותרו על כנם.

פסק הדין יועבר לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, במעמד המערער וב"כ עו"ד בן נתן וב"כ המשיבה עו"ד רוזנצוויג.

מרב גרינברג, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

מיכל ברנט, שופטת בכירה

אב"ד